

poliomyelitis vaccine. — Bij een derde deel van het aantal gevaccineerden waren geen antistoffen type I aantoonbaar. Voor hen waren twee herhalingsinjecties nodig.

W. R. RUSSELL, *Management of poliomyelitis*. — Voordracht.

J. F. GALPINE, *Some diagnostic problems surrounding poliomyelitis*. — Voordracht over niet-paralytische poliomyelitis, benigne myalgische encephalomyelitis en polioencephalitis.

G. W. A. DICK, *Epidemiology of poliomyelitis*. — Voordracht.

J. KNOWELDEN, *Present situation with formalin-killed poliomyelitis vaccine*. — Voordracht.

C. S. DARKE, B. A. SNOWDEN, D. VEREL, J. J. DALY en W. R. LAYLAND, *Action of „essalon” on the dyspnoea of patients with chronic lung disease*. — Proeven bij vrijwilligers en chronische longlijders. Het bleek niet, dat het middel werkzaam was.

B. L. FINER en B. O. NYLEN, *Double cardiac arrest with survival*. — Casuïstische mededeling. De hartstilstand ontstond door intubatie van de trachea.

R. S. SMITH en S. ALEXANDER, *Heinz-body anaemia due to dapsone*. — Beschrijving van vier patiënten.

N. KAYE, I. H. JONES en G. K. WARRIER, *Nydrane as an anticonvulsant*. — Toepassing bij 27 epileptici. Slechts drie hunner verbeterden.

R. GREENE, *Migraine: Part II (Drug treatment of disease)*.

H. J. PARISH, *Personal medical record disks*.

Student suicides (leading article).

Blood-group substances and gastro-intestinal disease (leading article).

Review of local government (leading article).

To-day's drugs (Decadron, Dexa-cortisyl, Vallergan).

SCHWEIZERISCHE MEDIZINISCHE WOCHENSCHRIFT. 89e Jrg. No. 12, 21 maart 1959. bl. 311-338.

L. ECKMANN, *Die gleichzeitige Anwendung von Serum und Toxoid in der Tetanusprophylaxe*. — Onderzoek naar het gehalte aan antistoffen bij groepen van in totaal 428 proefpersonen die op verschillende wijzen werden behandeld.

O. GSELL en H. MÄDER, *Schutzimpfungen gegen Adenovirusinfektionen. Beobachtungen in schweizerischen Rekrutenschulen 1958*. — Uitvoerige bespreking van epidemiologische en serologische gegevens uit de literatuur met kort verslag van enige ervaringen bij rekruten.

A. RIBI, E. HEILBRONNER en H. STORCK, *Zur nephelometrischen Methode für den Nachweis allergischer Sensibilisierungen*. — Na een uitvoerig onderzoek van de methode blijkt tenslotte dat de troebelingscurve volgens Hoigné bij sera van allergisch reagerende patiënten niet verschilt van die welke werden verkregen bij proefpersonen.

J. J. CHART, A. A. RENZI, W. BARRETT en H. SHAPPARD, *Vergleichende experimentelle Untersuchungen über neue Sulfonamide mit diuretischer und saluretischer Wirkung*. — Proeven bij dieren leerden, dat de werking van hydrochloorthiazide kwantitatief en kwalitatief verschilt van die van chloorthiazide.

C. BARTORELLI, N. GARGANO en A. ZANCHETTI, *Étude comparative de l'action sali-diurétique de l'hydro-chlorothiazide et du chlorothiazide*. — Onderzoek bij 5 proefpersonen.

L. SCHLEGEL, *Über die sogenannte „Wissenschaft von der Allgemeinpraxis”*. — Beschouwingen.

INGEZONDEN

SCHADELIJKE BIJWERKING VAN TOFRANIL

Door de Firma Propharma N.V. wordt in Nederland ter onderzoek door de zenuwartsen een nieuw preparaat van Geigy uitgebracht onder de naam van Tofranil, en nader gerubriceerd als „thymolepticum”. Hierin ligt de opvatting van de fabrikant uitgedrukt, als zou dit middel behoren tot een nieuwe categorie binnen de psychopharmaca. Het zou geen

psycho-depressieve werking bezitten, die men wel eens ziet bij hogere doses van bv. chloorpromazine of reserpine. Depressies op organische basis, bv. bij hersenatrofie, involutie-depressies in het senium en praesenum, zouden meestal gunstig reageren.

Twee onrustige, geagiteerde en paranoïde patiënten, oud resp. 65 en 69 jaar, die ik volgens het aangegeven schema behandelde, werden echter zeer apathisch; zij lagen doodstil te bed, waren nauwelijks nog te wekken, hadden een vale en bleke gelaatskleur, een oppervlakkige pols, met als gevolg (ondanks het terstond staken van de Tofranil-toediening) in beide gevallen een ernstige koortsreactie ten gevolge van hypostatisch-bronchopneumonische haarden, die met antibiotica moesten worden bestreden.

Aangezien in het vrouwblad van Geigy met geen woord wordt gerept over de mogelijkheid van bovengenoemde, zeer schadelijke bijwerkingen leek het mij nuttig, mijn ervaringen dienaangaande bekend te maken.

Doetinchem, 23 maart 1959

TH. P. PIJNENBURG

STRONGYLOIDOSIS, BEHANDELD MET DITHIAZANINEJODIDE

Het artikel van SMITSKAMP (1959) is mij een gereede aanleiding om het effect van dithiazanine bij een patiënt die talrijke strongyloïdeslarven herbergde, te vermelden. De huisarts had de man naar de interne kliniek van het St. Radboud-Ziekenhuis verwezen, met het verzoek, hem van een lintworm te bevrijden. Uit de anamnese bleek, dat patiënt na repatriëring uit Indonesië voor het eerst lintwormsegmenten bij zijn ontlasting had gezien. Sindsdien had hij vage buikklasten. Hij vertelde, dat hij tijdens de Japanse bezetting aan de Birmaspoorweg tewerkgesteld was geweest.

Van de gegevens die het onderzoek opleverde, verdienen vermelding een hemoglobinegehalte van 81 pct en een eosinofilie van 16 pct. In de verse faeces werden behalve problottiden van *Taenia saginata*, talrijke zeer beweeglijke larven van *Strongyloides stercoralis* gezien (diagnose bevestigd door Prof. Dr. L. M. VAN NIEUWENHOVEN en Prof. Dr. N. H. SWELLENGREBEL). In de duodenuminhoud werden dezelfde larven gevonden.

Nadat op 3 september 1958 800 mg mepacrine per duodenumsonde was toegediend, werd ongeveer 2½ meter van de lintworm uitgedreven. De kop werd echter niet gevonden. Vervolgens kreeg patiënt van 6 tot 27 september drie maal daags 2 tabletten van 100 mg dithiazanine (Telmid Lilly). Afgezien van geringe misselijkheid en lichte buikkrampen had hij gedurende de kuur geen klachten, terwijl er ook geen afwijkingen in het bloedbeeld werden gevonden. Het percentage eosinofielen was reeds op 10 september tot 2 gedaald, en bewoog zich later binnen normale grenzen. De ontlasting werd door het middel intensief blauw gekleurd. Na twee weken werden nog slechts enkele dode larven in de faeces aangetroffen.

Bij een controle-onderzoek, ongeveer zes maanden na de behandeling, werden noch in de faeces, noch in de duodenuminhoud larven aangetroffen; evenmin werden lintwormsegmenten gezien. Patiënt vertelde ons, dat hij vrijwel geen last meer had ondervonden.

Dithiazanine lijkt dus bij de meestal slecht op behandeling reagerende strongyloïdes-infecties inderdaad een werkzaam middel te zijn.

Literatuur: SMITSKAMP, H. (1959) *Ned. T. Geneesk.* 103, 511. — SWARTZWELDER, J. (1958) *A. M. A. Arch. intern. Med.* 101, 658; (1957) *J. Amer. med. Ass.* 165, 2063.

Nijmegen, 31 maart 1959.

J. H. VERBEEK